

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

Listopad 2006
Číslo 11
Ročník 2

Slovo života na listopad

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ (Mt 5, 6)

V běžném jazyce slovo „spravedlnost“ souvisí s respektováním lidských práv, požadavkem rovnosti, spravedlivým rozdělením lidských zdrojů, s institucemi zajišťujícími dodržování zákonů.

Hovoří Ježíš v horském kázání o této spravedlnosti a z ní odvozuje blahoslavenství? Ano, ale jako o důsledku širší spravedlnosti, která zahrnuje harmonii vztahů, svornost, mír.

Potrava a nápoje jsou základní potřeby každého jedince, jsou symbolem hluboké nikdy plně neuspokojené touhy lidského srdce. Podle Lukášova evangelia Ježíš jednoduše řekl: „Blahoslavení, kdo hladoví.“(1) Matouš vysvětluje, že hlad člověka je hlad po Bohu, který jediný ho může plně nasytit, jak velmi dobře pochopil svatý Augustin, který na začátku Vyznání píše známou větu: „Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě!“ (2)

Sám Ježíš řekl: „Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije.“(3) On sám se také sytil Boží vůlí.(4)

Spravedlnost v biblickém smyslu tedy znamená žít v souladu se záměrem, který má s lidstvem Bůh: aby bylo rodinou sjednocenou v lásce.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Touha a hledání spravedlnosti jsou odjakživa vepsány do vědomí člověka, kterému je do srdce vložil sám Bůh. Ale navzdory výtoky a pokrokům dosaženým během dějin je plná realizace Božího projektu ještě daleko. Války, které se vedou i dnes, stejně jako terorismus a etnické konflikty jsou projevem sociální a ekonomické nerovnosti, nespravedlnosti a nenávisti.

Narušování lidské harmonie není jen záležitostí právního charakteru, způsobenou nedostatkem zákonů, které by uspořádaly soužití, ale závisí na hlubších morálních a duchovních postojích, na hodnotě, kterou přisuzujeme lidskému jedinci, na tom, za co druhého člověka pokládáme.

Totéž platí v ekonomickém řádu: rostoucí zaostávání rozvoje a rozdíl mezi bohatými a chudými, nespravedlnost v rozdělování majetku není jen plodem určitých výrobních systémů, ale také a především výsledkem kulturní a politické volby: je to lidské dílo.

Když Ježíš vyzývá, abychom dali i plášť tomu, kdo žádá košili, nebo abychom ušli dvě míle s tím, kdo chce, abychom

s ním ušli jednu míli(5), ukazuje něco „navíc“, „větší spravedlnost“, která překonává pouhé legální jednání, spravedlnost, která je projevem lásky.

Bez lásky a úcty k člověku, bez pozornosti vůči jeho potřebám mohou být osobní vztahy korektní, ale mohou se také stát byrokratickými, neschopnými dát rozhodnou odpověď na lidské potřeby. Bez lásky nikdy nebude opravdová spravedlnost, rozdělení majetku mezi bohatými a chudými, respektování jedinečnosti každého muže a ženy i jejich konkrétní životní situace. Majetek se nepohybuje sám od sebe; do pohybu se musí dát srdce, která pak pohnou majetkem.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Jak máme žít toto Slovo života?

Dívejme se na bližního jako na toho, kým opravdu je: nejen jako na lidskou bytost s jejími právy a základní rovností vůči všem, ale jako na živý obraz Ježíše.

Milujme ho, i když jde o nepřítele, toutéž láskou, jakou ho miluje Otec, a budme ochotni obětovat se pro něj i v té nejvyšší míře: „Dát život za své bratry.“(6)

Žijme s ním ve vzájemném obdarování, ve sdílení majetku duchovního i hmotného, abychom se tak všichni stávali jedinou rodinou.

Tehdy se uskuteční naše touha po bratrském a spravedlivém světě, takovém, jaký zamýšlel Bůh. On sám přijde žít mezi nás a nasytí nás svou přítomností.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Jeden pracovník vyprávěl o důvodech své výpovědi: „Podnik, ve kterém jsem pracoval, se nedávno spojil s jiným podnikem v téže oblasti. Po této fúzi mě požádali, abych prošel seznamem zaměstnanců, protože při novém uspořádání práce museli být tři z nich propuštěni.

Nezdálo se mi to dostatečně odůvodněné, ale ukvapené, bez ohledu na důsledky, které by takový krok vyvolal u lidí, kterých by se to týkalo, a v jejich rodinách. Co dělat? Vzpomněl jsem si na Slovo života. Jediný způsob byl jednat jako Ježíš: milovat jako první. Podal jsem vlastní výpověď a řekl jsem, že bych tří výpovědi nemohl podepsat.

Mou výpověď nepřijali a dokonce se mě ptali, jak bych chtěl zaměstnance začlenit do nové organizace. Už jsem měl připraven nový personální plán, ze kterého vyplývalo okamžité a velmi produktivní zapojení všech do různých sektorů. Přijali to a zůstali jsme v práci všichni.“ (Chiara Lubichová)

1. srov. Lk 6, 21; Kniha 1, 1, 1; 3. Jan 7, 37; srov. Jan 4, 34; 5. srov. Mt 5, 40 – 41; 6. srov. Jan Pavel II., Sollicitudo rei socialis, n. 40.

Tip na nedělní výlet XVII. část

Broumovské stěny

Tak to už je opravdu kus cesty! Ale dá se zvládnout. Dokonce i když se na cestu vydáte až před obědem, tak můžete být navečer zpátky plni dojmů.

Dnes se nebudeme příliš zdržovat popisem cesty. Naše trasa byla dlouhá 130 km a jeli jsme přes Polsko. Jeli jsme tak proto, že nám to nabídl program v počítači jako nejlepší variantu. Jenže on ten počítač není vševědoucí, a tak jsme museli oproti plánu použít jiný hraniční přechod (Náchod), protože ten vypočtený byl jen pro pěší turisty. A za Náchodem jsme pak chvíli bloudili. Takže s jistotou nevíme, která cesta je vlastně ta nejlepší, ale třeba na to přijdete právě Vy!

Netrapme se skutečností,

Hvězda

že v cíli cesty je tolik hezkých míst a my máme tak málo času. To je sice pravda, ale právě proto už někam raději vyrazme! Z Police nad Metují zajedme do vesničky Hlavňov a odtud se nechme vést asi 5 km malou a pěknou silničkou na Hvězdu, což je jedna z hlavních místních turistických křižovatek. Snad se nám tam v cíli pod Hvězdou podaří někde zaparkovat!

Podařilo se? Sláva! A teď vzhůru na Hvězdu. Je to jen kousíček lesem. Dojdeme k malebné kapli Pan-

ny Marie Sněžné, barokní to stavbička z roku 1733 od slavného architekta Dienzenhofera. Terasa za kapličkou nabízí pěkný výhled do krajiny a nedaleko je stánek s občerstvením.

Z časových důvodů bych doporučil navštívit hlavně blízkou Kovářovu rokli, např. po červené značce. Jenom upozorňuji, že ten kdo značil místní turistické trasy, dostal nejspíš množstevní slevu na červenou barvu, protože z téhož místa vedou různé a přitom stejnobarevné trasy. Tak jsme i my chvíli díky nepozornosti sestupovali někam směrem na Broumov, ale nelitovali jsme toho.

Do Kovářovy rokly, kde údajně měl ve skalách kdysi dílnu kovář sloužící loupežníkům, můžete tedy jít od Hvězdy po červené, ale i po zelené značce. Obě trasy jsou asi kilometr dlouhé a u obou Vás budou místní znalci varovat, že je to příliš neschůdná a příkrá cesta, že s dětmi se tam nemáte raději vydávat vůbec, a podobně. Nedbejte na to, pro děti je to právě dobrodružství. Cesta je opravdu místy nároč-

nější, ale Vy si určitě na nebezpečných místech děti pohlídáte. Můžete vyrazit třeba po červené a vrátit se po zelené. A pokud budete mít ratolest v nosítku, tak Vám ty 2 kilometry přeci jen dají zabrat, holt, není to chůze po rovině.

Za vynaložené úsilí budete odměněni procházkou v hezké přírodě, kde na Vás čekají skalní útvary Želva a Mušle s pěkným výhledem na Brou-

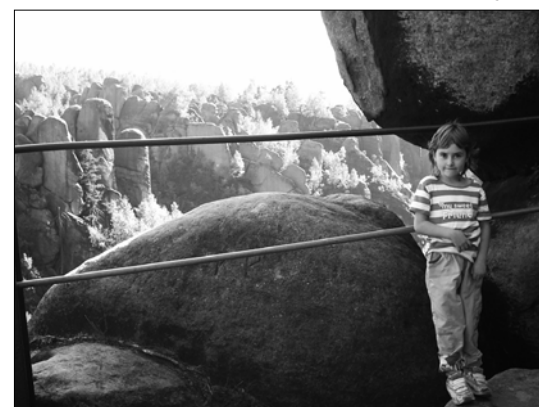
movsko, řada tunýlků a četné schůdky tesané do skály, nádherný panoramatický výhled na seskupení skalních věží v lokalitě zvané Divadlo (nenechte si ujít!), Supí hnízdo, Kovářova jeskyně a řada dalších.

Na Želvě

Pěkné posezení je prý potom v restauraci u rybníka v Hlavňově, kde se na Vás těší speciality jako jsou tlačinka, utopenci nebo smažený pstruh, to vše s pivem Krakonoš. Tuto informaci mám ale jen z doslechu, neměl jsem to štěstí prověřit ji. A když už jsme u těch informací, krásná fotogalerie k různým tématům vztahujícím se k této panenské přírodě je ke zhlédnutí například na adrese: <http://broumovsko.schkocr.cz/>

(jihá)

Na Divadle

Svatí na oltářích našeho kostela I. část

Milí farníci, seriál o svatých na vitrážích oken našeho kostela byl ukončen v minulém výtisku našeho časopisu. Když jsem si lámal hlavu, jakým zajímavým seriálem vás zaujmeme, bezděky jsem popatřil na docela nezvyklý atribut světice, která je vyobrazena na restaurovaném hlavním obraze opraveného oltáře, ten je dočasně umístěn na boční, jižní části kůru: kleště v ruce světice se svírajícím zubem. Hm, pomyslí si, kdopak to může být za světicí! O několik metrů dál, v horní, pravé části polorozpadajícího se oltáře Jana Sarkandra jsem uviděl tutéž světicí, která třímá v ruce také kleště, také se zubem. To už není náhoda, tato světice musí být v nějakém vztahu s naším kostelem! A za-

jmavý seriál na volné pokračování je zde...

Sv. Apolonie (Apolena)

mučednice, panna, narozená ve 2. století v Alexandrii. Znázorňována je s kleštěmi a zubem, někdy s dlátem a ohněm. Je patronkou zubních lékařů, pomáhá proti bolestem zubů; svátek má 9. února.

Bývá uváděno, že byla dcerou senátora Alexandrie a že již měla vyšší věk. Žila jako panna zasvěcená Kristu. Asi roku 249, za císaře Décia, byla s několika jinými věřícími zajata pohany a krutě ztrýzněna. Nutili ji, aby se zřekla Krista a poklonila se božstvům, které patřily ke státnímu náboženství. Domluvu začali formou hrubého násilí - vyrazili jí všechny zuby a rozbili čelisti. Přivedli ji k hranici ať se rozhodne: Buď pro Krista a shoř v plamenech nebo se postaví proti němu a nechají ji na pokoji. Snad naznačila, že

se rozmýšlí, ve skutečnosti se připravovala k odpovědi, která se nedá dvojsmyslně vyložit. S rozbitými ústy nemohla zřetelněji říci, že se rozhodla pro Krista, než sama si stoupnout na hranici. Tak přešla do náruče své věčné Lásky. Šlo o bezvýhradné odevzdání se do Boží Prozřetelnosti. Přijala rozhodnutí katanů, které nešlo zvrátit a v němž měla dosvědčit věrnost Kristu, jako přímou cestu k němu. Její skok do plamenů byl heroickým vyústěním

jejich ctností, nikoliv k napodobování detailů jejich skutků, na ty je třeba hledět se zřetelem k jejich zvláštní situaci. I veřejné přihlášení se ke Kristu je možné bez pravé lásky k němu, ale pak je bezcenné. Lásky k Bohu je směrnicí konečného hodnocení našich skutků. Usilujme proto o všechno, čím ji podpoříme. Tím začneme život ctností, které Bůh od nás očekává.

(jako)

jejich ctností.

Vzory světců jsou nám dány k napodobování

Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na věrné zemřelé

Nabízíme bližší vysvětlení obou svátků:

Slavnost Všech svatých vychází z historické události zasvěcení římského Pantheonu (původně pohanského chrámu všech olympských bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům 13. května 609. Avšak na křesťanském Východě se slavil společný svátek všech mučedníků již od 4. století. Od 8. století se v Irsku a v Anglii, u Keltů a Franků začal slavit svátek Všech svatých (nejen mučedníků) 1. listopadu. Toto datum se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku Všech svatých se brzy rozšířilo a v Římě se slaví pravidelně od 9. století. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do „nebe“, to znamená do stavu svrchovaného a konečného štěstí ve společenství s Bohem a se všemi, kteří jsou spojeni s Kristem, který svou smrtí a zmrtvýchvstáním nebe „otevřel“. Toto tajemství společenství se samotným Bohem překonává jakékoliv chápání a jakoukoliv představivost. Bible o tom mluví obrazně: život, světlo, pokoj, svatební hostina, víno, království, otcův dům, nebeský Jeruzalém, ráj: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1Kor 2,9)

Památky všech zemřelých, lidově označovaná „Dušičky“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do této skutečnosti a jsou ve fázi „očišťování“. Církve – s odvoláním na některé biblické texty – nazývá toto konečné očišťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpo-

mínka na mrtvé je součástí každé mše. Po stanovení slavnosti Všech svatých na 1. listopad se začíná Vzpomínka na všechny zemřelé slavit v následující den. Její veřejné slavení se objevuje po roce 998 ve francouzském benediktinském klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo veliké množství lidí, mohou kněží celebrovat toho dne tři mše.

V tyto dny lidé častěji než jindy navštěvují hřbitovy a hroby svých zemřelých, zdobí je květy, věnci a svíčkami, které jsou symbolem života, a modlí se za mrtvé. V minulosti se v některých vsích na českém a moravském venkově peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudí lidé.

Odpustky pro zesnulé

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, které potřebují očistění, můžeme získat prvních osm listopadových dnů. Podmínkou jsou známé úkony:

- přijetí svátosti smíření
- Eucharistie
- modlitba na úmysl Svatého otce (Otče náš a Zdravas či jiná modlitba)
- Dále je třeba se na hřbitově pomodlit za zemřelé (stačí v nitru).

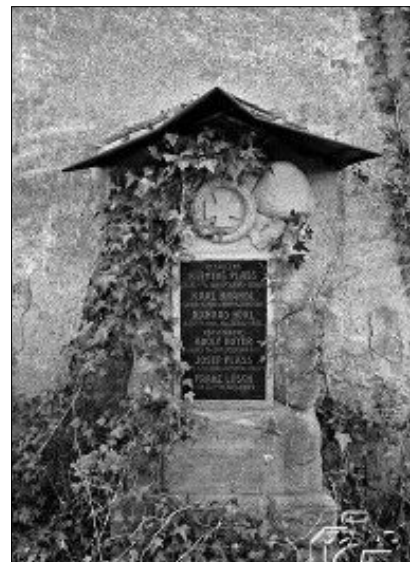
Od poledne 1.11. do půlnoci 2.11. je možné tyto odpustky pro duše v očistci získat návštěvou kostela spojenou s Modlitbou Páně a Vyznáním víry.

Předpokladem je, že pokřtěný (neexkomunikovaný) katolík, který je ve stavu milosti aspoň po předepsaných

úkonech, má úmysl odpustek získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu.

Zmínovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí. Na jejím základě lze získat více odpustků, avšak pro každý odpustek zvlášť je nutné přijmout Svátost oltářní a pomodlit se předepsanou modlitbu. Za jeden každý den se získá vždy jen jeden plnomocný odpustek. Při obtížích mohou předepsané skutky zaměnit zpovědníci za jiné anebo se bude jednat o odpustek částečný.

Navíc lze pro zesnulé získat částečné odpustky kterýkoliv jiný den za podmínek, které platí pro listopadový oktáv (zpověď, eucharistie, modlitba za papeže a zemřelé), a také zbožnou invokací Odpočinutí věčné dej zemřelým, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočinou v pokoji. Amen. Dále i recitací ranních chval či nešpor officia za zesnulé. (Denní modlitba církve, str. 1785nn nebo 1628nn)

**LIST
ARCIBISKUPA OLOMOUCKÉHO
RODIČŮM
NA ZAČÁTKU ŠKOLNÍHO ROKU**

Drazí rodiče,

máte za sebou první měsíc školy svých dětí. Rád bych Vám poděkoval za péči o děti a za Vaš zájem o jejich vzdělávání a výchovu. Zároveň chci připomenout, že je třeba se zajímat nejen o dítě, ale i o školu, kterou dítě navštěvuje.

Naše školství prodělává radikální změnu. Škola už nemá jen učit, ale také vést k dovednostem a vychovávat ke správným postojům a skutečným hodnotám. Nebude se tedy škola hodnotit jen podle toho, co Vaše dítě teoreticky naučila, ale i podle toho, jak dítě připravila do života, aby se umělo správně orientovat a zaujímat správné postoje. Školský zákon prostřednictvím Rámcově vzdělávacího programu určuje pouze rámcově, co má škola žákům nabídnout. Každá škola potom vytváří své vlastní školní vzdělávací programy, jejichž prostřednictvím se snaží dosáhnout stanovených cílů. Jakou cestu zvolí škola Vašeho dítěte, bude záležet i na Vás.

Zákon dává prostor pro aktivní účast rodičů na výchovně-vzdělávacím procesu a spolupráci rodičů se školou. Uznává právo rodičů na výchovu dítěte: paragrafem 167 ustanovuje školské rady, ve kterých je třetinové zastoupení rodičů. Školská rada se vyjadřuje k návrhu

školních vzdělávacích programů a také k jejich uskutečňování. Proto vyzývám věřící rodiče, aby se aktivně zapojili do volby členů školské rady, popřípadě přímo do její činnosti. S Vašimi zástupci ve školských radách je pak třeba mluvit o tom, jestli jste spokojeni s tím, co škola považuje za hodnoty a k čemu vychovává. Jen Vy máte možnost žádat od školy výchovu k tradičním křesťanským hodnotám.

Škola svolává rodiče k podání informací o prospěchu a chování žáka, ale i o dění ve škole. Obojí je velmi důležité. Škola má větší odpovědnost za vzdělání Vašeho dítěte, Vy za jeho výchovu. Výchovu a vzdělání nelze od sebe úplně oddělit, proto škola nutně potřebuje spoluúčast rodičů. Základem je účast na třídních schůzkách a schůzích rodičů a přátel školy. Ty by měly být pro věřící rodiče povinné i z důvodu odpovědnosti za dítě před Bohem.

Lehké to nemají ani školy. Vpracování školního vzdělávacího programu je náročné. V letošním roce budou školy shromažďovat podklady, pokud to již nezačaly. A budou analyzovat současný stav. Prostředky mohou být různé, jedním z nich je dotazník rodičům, jak jsou se školou spokojeni a co by navrhovali k větší spokojenosti. K tomuto zjišťování stavu a potřeb je třeba přistupovat odpovědně, nebát se, vést se školou dialog. Požadavky na výchovný proces školy ze strany rodičů jsou oprávněným požadavkem a rodič má právo i povinnost jej škole sdělit a svým způsobem na něm i trvat.

Spolupracovat neznamená školu úkolovat, ale spolupodílet se na životě školy. Pokud vám škola tuto možnost nedává, vyberte si jinou. Dobrá škola je pro Vaše dítě jednou z nejlepších investic, kterou mu můžete dát.

To platí i pro vyučování náboženství. Školský zákon dává prostor pro náboženskou výchovu dětí ve škole. Škola ji nenařizuje, ale vytváří pro ni prostor. Záleží na rodičích, aby pro děti požadovali náboženskou výchovu ve škole. Podle zákona je i nadále možnost vyučovat na školách náboženství jako nepovinný předmět. Pokud se učí náboženství ve škole, je povinností rodičů přihlášku do náboženství adresovat také na školu. Některé školy vyžadují odevzdání přihlášek do nepovinných předmětů, tedy i náboženství, již v červnu.

Drazí rodiče,

vím o Vaší odpovědnosti i dnešní náročnosti výchovy Vašich dětí. Proto na Vás často myslím v modlitbě a jistě nejsem sám, protože celá diecéze si uvědomuje, že bez dětí, a bez dobře vychovaných a vzdělaných dětí, nebude mít budoucnost. S vděčností za Vaši rodičovskou odpovědnost v křesťanském duchu se za Vás modlíme všichni. Bůh Vám pomůže!

K tomu Vám ze srdce žehná

Váš arcibiskup Jan

V Olomouci, léta Páně 2006, v den svatě Ludmily, patronky církevních škol

Z FARNÍ KRONIKY I.

Vážený farníci, protože v minulém čísle skončila pravidelná rubrika o světcích a světicích vyobrazených na vitrážích v našem chrámu Páně, dovolil jsem si ji nahradit zveřejněním zajímavých úryvků z německy psané farní kroniky. Jedná se o zápisky a výstřižky z novin, které zaznamenali duchovní správci naší farnosti v letech 1915 až 1943. Velká část přeložených textů je k dispozici u P. Josefa Janka.

V dnešním čísle to bude premiéra poznámek o krádežích v našem kostele:

25. září 1915 ráno zpozorovala předříkávající, že u pokladničky na oltáři P. Marie Pomocné je zastrčen klíč. Zloděj byl zřejmě vyrušen, nezdá se, že by mohl ukrást obnos větší než 3,- K.

1. a 2. listopadu 1915 podařilo se dřívějším zlodějům kostelní pokladničky vykrást. Krádež byla provedena náhradním klíčem, protože pokladničky nebyly poškozeny. Škoda byla určitě ve výši 10,- K, neboť po dva svátky bývá více obětováno. Bylo to oznámeno četnictvu.

Prosinec 1915. Konečně se podařilo kostelní zloděje vy pátrat. Dávno již se myslelo na starší ministranty Nevěřila a Pavláta. Ti také nyní přiznali, že častěji pokladničky vy

krádali klíčem poštovní schránky, kterou farní úřad v poštovní budově vlastnil. Mimo to často kradli kostelní svíce. Vytrvalé pozorování pomohlo - ke cti svatého Antonína - k odhalení zlodějů.

31. ledna 1916 byl zdejší krajským soudem odsouzen nejstarší z ministrantů zlodějů - 14-ti letý Alois Pavlát k 48 hodinám vězení. Voskař, který kradené svíce kupoval, byl osvobozen. Zbývající mladiství, kteří se na krádeži podíleli, byli předáni soudu mladistvých do Šternberka.

24. září 1916 musela být zase pokladnička u sv. Antonína lupičem navštívena, protože večer toho dne, kdy měly být dary vyzvednuty, byl opět zámek poškozen a nešel otevřít. Musel být zavolán zámečník, a ten konstatoval, že zámek byl násilným způsobem otevírán. K útěše je, že sv. Antonín opět uchránil jemu svěřené jmění chudých.

...A tak to pokračovalo dále, například:

26. květen 1918. Ve večerních hodinách z obou bočních oltářů byly ukradeny staré dobré ubrusy z Iněného plátna, ruční práce. Zlodějkou byla polská uprchlice. Kostelu tím vznikla značná škoda.

7. a 8. prosince 1920 byly zase pokladničky vypáčeny. Jednu se kostelnímu zloději podařilo otevřít, u té druhé musel být spokojen s pokusem. Asi mu to moc nevyneslo, zámek u vykradené pokladničky přišel nazmar. Tato spáchaná materiální škoda a smutný úpadek bezbožného padoucha jsou velmi politováníhodné, a je to vysvědčení ducha, který mezi dnešním lidem panuje. Stále čteme a slyšíme jen

o krádežích a vloupáních v kostelech...

7. ledna 1921. Protože mnohé kostely - přes 3000 - ve svobodné české republice jsou vykrádány, byly na věži našeho farního kostela umístěny železné odporové háky.

Jak vidíte, kradlo se i dříve, krade se dnes a zatím se nezdá, že by místo určené k setkání s Pánem bylo v budoucnu od prohřešků proti 7. přikázání ušetřeno. Dlužno však podotknout,

že v dobách, z nichž uvedené úryvky pocházejí, byl kostel běžně přístupný i mimo čas bohoslužeb. To by bylo v dnešní době asi přeci jen dost riskantní...

Na závěr ještě malou historickou poznámku: dnešní zápisky pocházely z období 1.7.1915 - 15.7.1942, kdy byl uničovským farářem P. Augustin Liewehr. (jihá)

REPORTÁŽ

Charita Šternberk oslavila 15. výročí velice pěkným týdenním programem. Slavnost probíhala ve dnech 16. - 22. října 2006. Vyvrcholením oslav byla slavnostní mše sv., koncelebrovaná prezidentem Arcidiecézní charity Olomouc - Mons. Josefem Šichem, který připojil přání o zdar a vytrvání díla a sílu při plnění poslání Charity, což je naplňování Kristovy výzvy - vyhledávat potřebné a pomáhat bližnímu v nouzi. Nechyběl také Benefiční koncert v chrámu Zvěstování Páně ve Šternberku, který přítomné pohladil na srdíčku. Připravené malé občerstvení s doprovodem cimbálové muziky a prezentací charitativních projektů v sálech Handkeho galerie, bylo velkým přínosem pro přítomné.

(Alena Charouzová, Charita Šternberk)

BENEFICE 2006 - PODĚKOVÁNÍ

V neděli 15. října 2006 proběhla v koncertní síni již tradiční BENEFICE, kterou pořádala Oblastní charita Uničov. Podle ohlasů všech zúčastněných se opět tato akce povedla a byla nejenom pěkným kulturním zážitkem.

Chceme poděkovat P. J. Jankovi, všem účinkujícím, chlapcům z Konzervatoře Kroměříž za jejich pěkné vystoupení. Na úspěšném konání BENEFICE se podílela celá řada dobrých lidí, kteří v jejím průběhu nebyli třeba ani vidět. Pomoci všech

farníků – dobrovolníků si vážíme a chceme jim tímto upřímně poděkovat: paní Vyhnálkové, paní Kocůrkové, paní Filipové, paní Schusterové, paní Kvapilové, paní Zifčákové, paní Šenkové, paní Smékalové, paní Kubištové, paní Jirkovské, paní Pazderové s dcerou, paní Večeřové se snachou, K. Bardoňovi, Klárce Hájkové, Dominice Šmoldasové, Renatce Šenkové, Patriku Šenkovi, Katce Smékalové, Marušce Kobláskové.

Ještě jednou všem děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

(Oblastní charita Uničov – Bc. Marcela Dražanová)

Vaše příspěvky

Pane můj, Bože můj,
dítky mé opatruj,
zoufale volám večer i zrána,
by se jim nezavřela do nebes brána.

Anděle Boží, strážce můj,
i Ty mé děti opatruj.
K bohu jsem vedla je od dětství oba,
nevěru do duše vtiskla jim doba.
Prosím Tě, promiň mě, čím já jsem chybila,
zapomeň na to, čím jsem Tě zranila.

Přitáhni Pane moje děti k sobě blíže,
nedej, by pošlapali tvůj svatý Kříž.
Jen o jedno tě drahý Kriste prosím,
přiviň mě k sobě v mojí samotě,
bych vděčně přijímala bolesti a hoře.
A hrdě nesla kříž svůj ke Golgotě.

Chci s láskou dopít hořký kalich bolu,
jenž ruka tvá mi ještě podá,
však Ty a já budeme-li spolu,
mé srdce svět i ďábla zdolá.

A světlo věčné nechť mým drahým září,
jenž tvá svatá země kryje.
Božská krev, jenž kane na oltáři,
kež všechny jejich viny smyje.
Ještě jednou Tě drahý Kriste prosím,
přiviň mě k sobě, když Tebe stále v srdci nosím,
pak zvítězím i v této strašné době.

Listopadové svěťice

13. listopadu - Sv. Anežka česká,
panna a řeholnice
(*1205 Praha, + 1282 Praha)

O svaté Anežce toho víte určitě hodně. Svěťice druhého roku Desetiletí duchovní obnovy našeho národa, která nevšedním způsobem zasáhla po sedmi letech do našich dějin. To ona vyprosila ukončení jednoho hrozného pokusu o uspořádání lidských věcí tady na zemi. Žádné uspořádání bez Boha totiž není možné.

Dcera královská, jejíž odchod ze slávy do ústraní s úžasem sledovala celá Evropa, dala mnoha tisícům následovníků a následovnic příklad opravdového života s Kristem. Dala základ jedinému zcela českému řádu - křížovníků s červenou hvězdou. Dopisovala si se sv. Klárou z Asisi. Byla moudrou rádkyní svému bratru Václavu I. i svému otci Přemyslu Otakaru I. V Praze založila klášter, který byste při návštěvě Prahy neměli vynechat. Ale víc než pěkný areál znamená její duchovní stavba, kterou postavila svým životem po vzoru Krista.

16. listopadu - sv. Markéta, skotská královna (*kolem 1406 v Uhrách, + 17.11.1493 Edinburg)

To se často nestává, aby za jménem místo: řeholnice, panna, mučednice a pod. stálo: královna. Ale je to tak. Markéta byla královnou jaksepatří. Příbuzná s největším světcem uherským - králem sv. Štěpánem. Její příběh je jako z pohádky. Vyrůstala v Anglii a po nezvolení jejího příbuzného Edwarda za anglického krále se vracela s maminkou lodí do Uher. Bouře je zahnala ke břehům Skotska. Skotský král Malcolm II. je přijal a Markétu si zamiloval. Byl "drsňák", ale Markéta - to už byli manželé - nad ním získala převahu svou milou povahou spojenou s důsledností. Celkem měli 8 dětí, tři z nich vládly, její syn, král David, zemřel jako světec.

Ostatky královských manželů se

později dostaly do Španělska, kde jsou uloženy ve slavné královské hrobce v klášteře Escorial. I proto ctí Markétu celá Evropa.

22. listopadu - sv. Cecilie, panna a mučednice (+ kolem 170 nebo 225 v Římě)

Patronka duchovní hudby a chrámového zpěvu. Již od čtvrtého století připomíná církve v bohoslužbách mučednici Cecilii. Ve starých aktech mučedníků si můžeme přečíst: „Když zazněla hudba, prosila Cecilie Pána, aby jí zachoval čistotu srdce i těla.“ Ta hudba ovšem nebyla žádná „Toccata a fuga“ nebo gregoriánský chorál, nýbrž hudba taneční, a to přímo na její svatbě. Cecilie si tehdy svůj sňatek nakonec rozmyslela. Uprostřed slavnosti se světila budoucímu manželovi - jmenoval se Valerian, že má smůlu, protože právě v tuto chvíli složila slib panenství.

Cecilie pocházela z bohaté římské rodiny. Vychovaná už byla křesťansky a rozhodla se, že zůstane pannou. Rodiče ji chtěli provdat, aniž by s ní tento svůj plán zkonzultovali. Ženich Valerian se však prý tehdy na svatbě vůbec nezlobil, ale také hned uvěřil v Krista, stejně jako jeho bratr Tiburtius. Oba za to byli popraveni. Cecilie pak začala ještě finančně ruinovat rodinu - rozprodala totiž veškerý majetek a rozdala ho mezi chudé. Tím vzbudila všeobecnou nenávist a státní orgány ji museli nějak zastavit.

Měla však přece jen určitou „protektci“. Vymysleli pro ni totiž privilegovaný způsob popravu - měla se udusit v sauně. To však nefungovalo, a tak jí objednali obyčejného kata. Ten se však třikrát marně pokoušel Cecilii setnout hlavu. Po třetím pokusu to vzdal a tvrdší svěťice tam ležela ještě tři dny s napůl odřatou hlavou v louži krve. V posunkové řeči ještě přikázala rozdat poslední majetek. A aby toho „hororu“ nebylo pořád málo: Její ostatky byly v pátém století přeneseny z katakomb do nového kostela sv. Cecilie. Když tady při rekonstrukci v roce 1599 otevřeli hrobku,

našli v ní zachovalou ženskou mrtvolu, oděnou do zlatého brokátu a s hlubokou ranou v krku. Kolem ní ležely krvavé šátky. Zavolali sochaře Maderna - fotografů v té době ještě nebylo, aby tento výjev zvětšil do mramoru. Jeho socha tvoří dodnes součást oltáře a zachovala se také i ona sauna.

Příběh však přináší více otázek než odpovědí: Jak se tedy Cecilie mohla stát patronkou duchovní hudby? Třeba tím, že se úplně zřekla populární hudby a kvůli tomu zrušila i vlastní svatbu? Jsme oprávněni považovat ji za průkopnici zásadní reformy chrámové hudby v církvi, protože byla zřejmě zklamána nekvalitní hudbou při svatebním obřadě? Nebo má pravdu italský malíř Raffaello Sanzio (1483-1520), který na svém slavném obraze „Sv. Cecilie se svěťci“ ukazuje jak Cecilie odkládá nejen kytaru, ale dokonce i varhany, aby mohla lépe slyšet tu vpravdě duchovní hudbu - totiž zpěv andělů? (jako)

OZNÁMENÍ

Dušíčková pobožnost

Zveme všechny farníky na dušíčkovou pobožnost, která se koná v neděli 5.11. v 15. hodin na hřbitově u Kříže.

Pastorační rada

1. schůzka
Pastorační rady se
koná v neděli 12.11.
po mši ve farní
budově

Inzerce:

Prodám pianino August Forster, velmi zachovalé, leštěný mahagon, tmavě hnědé
736 522 802

Jednoměsíčník *DOKOJ VÁM!* vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (*jj*), Jiří Hájek (*jihá*), Jitka Šenková (*jiše*), Dagmar Bradáčová (*dabr*), Jaroslav Kocůrek (*jako*), Jitka Kocůrková (*jiko*), František Vomáčka (*frvo*), František Kovařík (*frko*), Klárka Hájková (*klhá*)
Grafická úprava (*jako*). TiskneTiskárna - LIT, s.r.o., Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz
Příspěvky posílat do 20 dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz